

AZ ÖNSAJNÁLAT BÖRTÖNÉBEN

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2022. 06. 26.

Múlt héten nagyon sok minden elhangzott, de nagyon sok minden nem. Olyan mély a téma, hogy lehetne akár két-három hónapot is csak ebben a témában maradni. Nagyon sok igeverset, nagyon sok bibliai utalást fel lehetne hozni azzal kapcsolatban, hogy milyen módon voltak irigyek, féltékenyek az emberek mind az ó-, mind az újszövetségben, és ez milyen hatásokat generált.

A mai napon egy kicsit bővítjük az ismeretünket ebben a témában. Ha ezek az érzések, ezek az érzelmek állandóan jelen vannak az életedben és ebben élsz folyamatosan, akkor ez egyik jellemvonásod. A jelleted nem önmagában csak az irigységből áll igazából, és nem úgy van, hogy ezen kívül minden tökéletes benned. Hanem amikor az irigység felüti a fejét, amikor a féltékenységnak teret engedsz, akkor nagyon sokatoknál ott van emellett az önsajnálát. Mert sajnálod azt, hogy a másíknak van, és neked miért nincs. Az irigységből fakadóan beszéltünk erről a múlt héten.

Káin irigyelte, illetve sajnálta Ábeltől azt a tiszteletet, azt a figyelmet, amit Ábel megkapott Istentől. Aztán József testvérei sajnálkoztak amiatt, és irigykedtek Józsefre, ahogy azt a megbecsülést, elismerést, azt a megkülönböztető figyelmet, amit a kistestvér megkapott, ők nem kapták meg. És újra elsorolhatnám a múlt heti alkalmak példáit sorra, de azt hiszem, hogy szinte minden egyes esetben, amikor féltékenységnél, irigységnél van valaki, egy olyan megkülönböztető figyelemmel fordul önmaga irányába, amit igazából nem magának kellene adnia, hanem valaki másnak. Ez az önszeretet, ez a befelé fordulás egy melankolikus, depresszióba hajló, sajnálkozó, panaszkodó hozzáállást hoz ki az emberből, és mindig azon dolgozik, hogy azt az érzelmi szükségletet, hogy valaki együtt érezzen velem, hogy valaki sajnáljon, ezt szeretné valaki által betöltetni. „Olyan rosszul megy a sorom! Sajnáljál egy kicsit! Olyan sok problémám van. Sajnálj engem ezért! Olyan fájdalmas az életem. Olyan kevés pénzem van. Nem érzel együttérzést irántam?” Sokszor ezt nem mondjuk ki, sőt, szinte soha nem mondjuk ezt így ki, de attól ez még jelen van. „Nekem annyi minden bajom van! Nekem annyi minden fájdalmam van. Én olyan egyedül vagyok. Sajnálj egy kicsit engem! Mert amikor sajnálsz engem, az nekem olyan jól esik. Amikor együtt érzel velem. Amikor kenegeted a lelkemet. Amikor felemelsz engem. Amikor megvigasztalsz engem. Olyan jól esik ez nekem!”

Nagyon sok ember erre még rá is játszik, és szinte sportot űz abból, hogy sajnáltatja magát. Sajnáltatja magát, neki milyen sok gyógyszert kell szednie. „Ó, de meleg van a házban otthon! Ó, milyen hideg van itt benn a gyülekezetben!” És nagyon sok példa, amit el lehetne mondani, arról szól, hogy panaszkodunk olyasmi miatt, ami miatt nem kellene panaszkodnunk. Ha olyan hála lenne bennünk, olyan hálaadás, ami volt itt a dicsőítés közben, hogy hálás vagyok Neked, Atyám, eszünkbe se jutna az, hogy siránkozzunk, hogy panaszkodjunk, hogy nyafogjunk. „Ó, te nem tudod, hogy bánik velem a férjem! El sem tudod képzelni, hogy a gyermekeim hogyan viselkednek velem. Azt se tudod elképzelni, hogy a kertemben mennyi gaz van, mennyit kell nekem dolgoznom.” Egy-két kuncogást hallottam itt valahol. Mondják még ilyen példákat? Ahogy a múlt héten mondtam, nem kellene hosszú listát sorolnom, mert mindannyiútoknak az életében vannak ilyenek.

Hol is kezdjük? „Szegény én! Annyi baj történik velem. Senki nem szeret engem. Senki nem ért meg engem. Senki nem bánik jól velem!” Amikor önsajnálásban vagyunk, akkor a fókuszunk, a figyelmünk teljesen befelé irányul, magunkra. Nem úgy, hogy nekem milyen elhívásom van Istentől, ugye? A múlt héten azt beszéltük meg, hogy úgy lehet kijönni az irigységből, hogy megismerjük azt, hogy milyen különleges edényei, emberei, gyermekei vagyunk mi

Istennek, de így, önmarcangolóan, befelé fordulva nem, ha a mások felé való együttérzés pedig teljesen hiányzik az életünkből.

Pedig csak ezzel az egy dologgal, csupán ezzel az egy dologgal, hogyha másképp tekintenénk magunkra, másképp tekintenénk a másokra, akivel problémánk van, másképp tekintenénk a helyzetünkre, más gondolkozásmóddal, azonnal megszűnne az önsajnálkozó mentalitás, ami azt eredményezi, hogy lehangolt, befelé forduló, depressziós és öngyilkossági gondolatokkal foglalkozó ember lennél. Nagyon-nagyon sok embernek az agyán keresztül futott már az, hogy „szabadulni kellene már ettől az élettől.” „Annyira elegendem van már mindenből. Nyáron meleg van, télen hideg van. És senki nem szeret. Senki nem szeret!” „Nincs jó munkahelyem, nincs elég pénz, a kormány is milyen, az ellenzék is milyen, a COVID is milyen, a világpolitika is milyen!” Mondják, mondják, mondják és mindenre nyafognak, mindenre panaszkodnak, és egy önző, befelé forduló módon sírják el hálátlanul az életük történéseit, mert nem gondolnak arra, hogy milyen jó dolguk van. Hogy mennyire nagyon-nagyon jó dolgunk van és mennyire nagyon áldottak vagyunk. A világ lakosságának túlnyomó többségéhez képest nagyon jó helyzetben vagyunk a körülményeinket tekintve. Soha semmi miatt nem szabadna megengednünk magunknak azt, hogy siránkozzunk és panaszkodjunk, és nyafogjunk! Semmi miatt! Ez egy olyan zsákutca, amiből nehéz kijönni. Előbb-utóbb a végén falba ütközöl, mert annyira zsákutca, hogy nincs menekülési útvonal és minél beljebb mész benne, minél távolabbra kerülsz, annál hosszabb az út kijönni belőle és annál nehezebb. Sokan az életük elhívását nem töltötték be, mert érték őket csalódások, veszteségek, fájdalmak, nehézségek, és feladták. Mert levették a figyelmüket arról, amiről nem kellett volna, és figyeltek valami olyasmire, amire nem kellett volna figyelniük. Van egy kiváló igevers, az 1Thesszalonikai levél 5. fejezet 11-es verse mondja azt, a Károli fordítás szerint először felolvasom:

1Thesszalonika 5,11.

11. Vigasztaljátok azért egymást, és építse egyik a másikat, amiképpen cselekszitek is.

Mondja ezt Pál apostol, a thesszalonikai gyülekezetnek. Ő gyakorlatilag itt azt mondja nekik, hogy amit csináltok, folytassátok így tovább. Ennek az Igének a bővített fordítása, amikor is ezt a „vigasztaljátok azért egymást” kifejtjük, és így olvassuk, így hangzik:

1Thesszalonika 5,11. Bővített fordítás

11. Ezért bátorítsátok (buzdítsátok, vigasztaljátok és kérleljétek) azért egymást, és építse (erősítse és építse fel) egyik a másikat, amiképpen cselekszitek is.

Beszélgünk erről egy kicsit. Hogyan kell ezt csinálni? Mert természetesen akkor, amikor az ember bajban van, nehézsége, problémája, sérelme, fájdalma van, akkor ezt meg tudja tenni a másik felé. Egy gyülekezeti testvéred, családtagod, rokonod, munkatársad elsírja magát neked, hogy neki mennyi minden problémája, baja van, akkor te hogyan tudsz neki ebben segíteni? Amikor egy kérdésre szeretnénk választ kapni, akkor sokszor jó az, hogy ha megvizsgáljuk, azt, hogy hogyan nem kell azt csinálni. Elmondom neked, hogy mi az, ami nem segít. Ha együtt siránkozol! Ha együtt jajveszékelsz és együtt panaszkodsz vele a baján, az nem fogja őt felemelni. Ezért van az, amikor valaki jön és a problémáját, fájdalmát, nehézségét elsírja, akkor a választ próbáljuk neki megadni, ami sokszor az, hogy szembesüljön önmagával és jöjjön ebből a helyzetből mentálisan is ki, ez olyan ridegnek, keménynek tűnik, mert nem sírunk vele együtt a problémáján. Senkinek nem segít az, ha vele együtt kétségbeesel. Az együttérzés, hogy megindul a szíved, hogy odafigyelsz arra, hogy miben van ő, és szeretettel támogatod őt, ez teljesen bibliai, teljesen helyes, és rendjén való cselekedet, mert Jézus is ezt tette. Jézus is megindult. Jézus is sírva fakadt időnként. Jézus is könyörlésre indult. A betegeket meggyógyította, a halottat feltámasztotta, betöltötte a szükségeket, mert megindult. De soha, egyszer nem siránkozott a vakot átölelve, hogy „olyan szomorú vagyok én is, hogy vakon születtem! Olyan rossz, hogy nem tudsz már 38 éve dolgozni és itt senyvedsz, olyan rossz neked ez! Megértelek, hogy mennyire szomorú vagy, én is együtt szomorkodom veled.”

Ez nem segít senkin sem. Az segít, amit Jézus is tett: a beteget meggyógyította. Most felhívom a figyelmedet arra, amit Jézus mondott neked! Ő azt mondta, hogy a betegeket gyógyít-sátok meg! Mondta ezt neked. Nekem? Igen, neked! Használd a hatalmadat! Használd a hite-det! És mondd a betegnek, hogy: „Gyógyulj meg a Jézus nevében! Nem kell betegnek lenned! Nem kell sajnálkoznod ezen! Nem kell az ördög elnyomásában lenned! Nem kell, hogy 99%-os leszálékolt legyél, lehetsz egészséges! És dolgozhatsz keményen, és sokkal több pénzt kereshetsz, mint az a kis rokkantnyugdíj. Épülj fel! Van remény, van kilátás!” Ne a körülmé-nyeidre nézzél! Ne sajnálkozzál! Emlékezz vissza arra, hogy Isten mennyi mindent tett már veled és érted! Emlékezz, és legyen hálás szíved, ez kihoz téged az önsajnálattól!

Emlékszünk a történetre, amikor Egyiptomból kivonultak a zsidók, és a pusztai vándorlás elején már odaértek Kánaán földjének a határára. Mózes kiküldte a tizenkét kémét. A-tizen-kettőtől tizen úgy jöttek vissza, hogy valóban tejjel és mézzel folyó föld az, DE óriások lak-nak ott, anákok vannak ott, mi olyanok vagyunk az ő szemükben, mint a sáskák, megesznek minket reggelire, esélytelenek vagyunk, borzasztó ez az egész, amivel szembesülünk! Ketten mondták azt, hogy valóban tejjel és mézzel folyó föld az, ahova az Úr minket vinni akar, és az Ő segítségével képesek vagyunk őket legyőzni és bemenni. Lapozzunk oda! A 4Mózesből a 14. fejezetben az 1–4-es verset fogom olvasni. Itt a zsidóknak van egy nagyon-nagyon jelleg-zetes hozzáállása. Így reagáltak:

4Mózes 14,1–4.

- 1. És felemelé a szavát az egész gyülekezet és síra a nép azon az éjszakán.**
- 2. És mindnyájan zúgolódának Mózes ellen és Áron ellen Izráel fiai, és monda nékik az egész gyülekezet: Vajha megholtunk volna Egyiptom földjén! Vagy ebben a pusztá-ban vajha meghalnánk!**
- 3. Miért is visz be minket az Úr arra a földre? Hogy fegyver miatt hulljunk el? Felesé-geink és kicsinyeink prédára legyenek? Nem jobb volna-é nekünk, ha visszamennénk E-gyiptomba?**

4. És mondának egymásnak: Szerezzünk előttünk járót, és térjünk vissza Egyiptomba!

Mondja ezt az a nép, aki semmit nem kapott azelőtt Istentől? Figyelj! Amikor ott voltak rabszolgaságban generációk óta, mindenki, aki már Egyiptomban született, rabszolgának szü-letett úgy, hogy már az apja és anyja is rabszolgának született. Nem volt közöttük senki, aki elmesélje vagy elbeszélje, hogy milyen szabadnak lenni, milyen az, amikor a magad ura vagy. Felsírt a szívük a robotmunka, a rájuk ható nyomás miatt, felsírtak Istenhez, hogy „szabadíts meg minket innen”. És úgy fogalmaz az Ige, hogy Isten támasztá Mózeset, egyet ő közülük va-lót, és Mózesen keresztül kivezette őket. Nagyon szemléletes ez a történet, csak szeretném ezt egy picit beléd sulykolni, hogy nem úgy jöttek ki, hogy egyik éjszaka titokban. Hanem tíz na-gyon súlyos csapás, természetfölötti megnyilvánulás sújtotta Egyiptomot. Láthatták azt, hogy Egyiptom isteneinek mindegyikére Isten lecsap, és jöttek a békák, jöttek a szöcskék, elhullot-tak az állatok, dögvész volt, a víz vérré vált, ezzel indult, majd pedig az elsőszülöttek mind meghaltak Egyiptomban. Mind olyan nagymértékű és olyan látványos természetfeletti meg-nyilvánulás, amire azt mondanád, hogy mi ilyenket nem láttunk, legalábbis nem sokat. És ott vannak a felhőoszlop és a tűzoszlop után a szétnyíló tengeren átkelve, ott vannak az ígélet földjén, és a tizenkettőtől tíz azt mondja, hogy „mi gyengék vagyunk ahhoz, hogy ide bemen-jünk”. És mit csinált az egész gyülekezet, az egész nép? Egész éjjel sírt! Olvasom még egyszer a 14,1-et: „**És felemelé szavát az egész gyülekezet, és síra a nép azon az éjszakán.**”

Kérdezem én, volt bennük bármiféle hit? Az alapján, amit láttak, amit megtapasztaltak az előtte lévő hetekben, hogy Isten milyen hatalmas, milyen jó, milyen kegyelmes, milyen cso-datévő, mennyire gondoskodó! Az önsajnálát teljesen kiüresít téged a hitből. Az önsajnálát fe-ledékennyé tesz, mert elfeledteti veled azt a sok jót, amit Isten már megtett érted. Az önsajná-lat a depresszióba vezető út első lépcsőfoka. Amikor ennek teret engedsz és megengeded,

hogy sajnálkozzál amiatt, hogy mi mindened nincs, és ezt párosítod féltékenységgel, hogy „a másíknak bezzeg van, nekem meg nincs”, befelé fordulsz. És ha keresztényként hallottál is már arról, hogy „mi nem panaszkodunk, nem nyafogunk”, és másnak ezt nem mondod el, mert ugye jó keresztény nem mond ilyeneket. Felöltjük magunkra azt a keresztény mázt, hogy én csak a hittel teljes szavakat mondom ki, ugyanakkor belül meg őrlődsz, és sajnálkozol, és nyalogatod a sebeidet. Érted? Akkor ez téged megfoszt valamitől. Megfoszt attól, hogy belépj arra a földre, amit nekünk most már az újszövetség idején az Ige kijelentett, hogy már nekünk is adta. És figyelj! Az önsajnálátnak itt még nincsen vége, mert hogy sírnak ott együtt, és egymás vállára borulnak, és egymást sajnálgatják, hogy jaj, milyen rossz nekünk, hogy itt vagyunk, hú, de meleg van!

Olvasom még egyszer a 2. verset: **„És mindnyájan zúgolódának Mózes ellen és Áron ellen Izrael fiai...”** Álljunk meg egy picit. Tapasztaltál-e már ilyet, ha vezető vagy, hogy zúgolódtak ellened? Mintha Mózes tehetett volna arról, hogy kik laknak ott az ígért földjén, hogy meg kell harcolni azt a harcot és birtokba kell venni azt a földet. A vezető ellen fordultak, az előljárójuk, az Istentől nekik szánt és nekik rendelt vezető ellen fordultak azért, mert ők nem kaptak meg valamit úgy, ahogy azt ők szerették volna. Ismerős ez? Akarok én valamit, de nem kapom meg? Akkor megtámadlak téged! A legtöbb gyülekezeti szakadás erről szól, hogy van valaki, vagy vannak valakik, akik nem kapnak meg valamit, amit ők úgy gondolnak, hogy jár nekik, önsajnálásban vannak ez miatt, persze ezt nem fogalmazzák így meg, nem esik le neki a tantusz, de ahelyett, hogy megaláznák magukat, ellenük mennek, hogy „már pedig az Úr azt mondta nekem, hogy...!” és itt van az Ige folytatása: **„...Vajha meghaltunk volna Egyiptom földjén! Vagy itt ebben a pusztában, ahol vagyunk, vajha meghalnánk! Miért is visz be minket az Úr arra a földre? Hogy fegyver miatt hulljunk el? Feleségeink és kicsinyeink prédára legyenek? Nem jobb volna-é nekünk visszamennünk Egyiptomba?”** Visszamenni! Visszamenni Egyiptomba!

Olyan ez, mint amikor siránkozol, panaszkodsz, nyafogsz, hogy van egy rossz munkahegyed, nem becsülnék meg, nagyon kevés a fizetés, kihasználnak, túlórázni kell, azt sem fizetik meg, és kapsz egy lehetőséget, hogy elmehetsz egy másik helyre dolgozni, de ott kicsit jobban oda kell tenned magad, többet kell dolgoznod, és azt mondod: „Ja, hát ez nekem nem tetszik! Jobb volt az a régi! Igaz, hogy kihasználtak, de legalább tudtam lógatni a lábam.” Én ismerek ilyen embereket. Volt, aki azért nem jött hozzám, a céghez dolgozni, mert látta, hogy hogyan és mennyit kell nálunk dolgozni nálunk, és mondta, hogy „Nem, ő ezt nem vállalja, inkább dolgozik feleannyiért ott, ahol most van”. Mondtam, hogy jó, a te választásod, a te döntésed. Azt tudom, hogy én mindig hajlandó voltam több pénzért többet dolgozni, nem tudom, ti hogy vagytok ezzel. Keményen dolgozni. Ha az ember lusta, és úgy szeretne sok pénzt, az nem fog működni. Nem támogat ebben az Ige. A szorgalom, a megbízhatóság, a kitartás, az állhatatosság, hogy végigjáróm az utat, amit elkezdtem, na, ebben támogat az Ige. Persze nem arról van szó, hogy engedned kell, hogy kihasználjanak, hanem arról beszélek, hogy ha van lehetőség, akkor a jellemed mutatja meg azt, hogy mit választasz.

És itt is a zsidóknak a jelleme elárulta azt, hogy ők mit választottak.

Azt választották, hogy inkább zúgolódnak, mintsem hogy a sarkukra álljanak, inkább zúgolódnak, mintsem hogy hitben ráálljanak arra, hogy Isten eddig is hatalmas csodákat tett velünk és értünk, hát ezután is meg tudja tenni! Ezután is meg tudja tenni! Isten egy csomó betegségből meggyógyított, nem kell sajnálkoznod, ha valami tünet felüti a fejét a testedben, abból is képes meggyógyítani. Nincs olyan betegség, ami hatalmasabb, vagy erősebb lenne a Szent Szellem erejénél! És elárulom neked, hogy nem Istenen múlik sohasem, Ő kész rá. Nagyon sokszor jobban akarja, hogy te áldott legyél, meg gyógyult legyél, meg sikeres legyél, mint te saját magad. Jobban akarja! Csak ha a fejünkben korlátok vannak és sajnálkozunk, „nekem ez a bajom, nekem az a bajom”, és nem arról beszélek, hogy nincsenek gondok és problémák, nehézségek, mindenkinek vannak. Az Ige nem mondja sehol sem azt, hogy ha majd elég érett

keresztény leszel, akkor semmi nehézséggel, semmi problémával nem fogsz szembesülni, hanem azt mondja, hogy az lehull rólad, mint egy száraz falevél a válladról. Észre sem fogod venni, hogy nehézségben vagy, mert erős vagy, szilárd vagy.

Ismeritek a példabeszédet, Jézusnak az ezerszer használt példabeszédét, amikor azt mondja, hogy aki hallja az én beszédemet és megcselekszi, olyan az, mint a kősziklára épített város, és aki hallja és nem cselekszi meg az én beszédemet, az olyan, mint aki homokra építette az ő életét. Mi a különbség? Az, hogy gyülekezetbe járok-e? Az, hogy hallgatom-e a tanításokat? Szeretem-e Istent? Egyetértek-e Vele? Bólogatok rá, áment kiáltok rá vagy nem? Itt vagyok-e minden vasárnap, vagy nem? Itt vagyok-e minden vasárnap vagy nem? Egyáltalán nem ez a különbség, hanem a megcselekvés, az a különbség. Ha nem cselekszed az Igét, bármennyire szeretheted azt, ha nem vagy engedelmes, bármennyire szerethetsz gyülekezetbe járni, bármennyire örvendezhetsz, hogy de jó tanításokat hallgatsz, ha nem cselekszed az Igét, ha nem vagy engedelmes, a homokra építetted az életedet.

Ez nem az én kijelentésem, vagy példázatom, vagy ötletem, ezek Jézusnak az aranybetűs, pirosbetűs szavai. Ha engedelmes vagy és készséges, a föld javaival fogsz élni, már az ószövetségi Igében is ez ott volt ígéretként. Ha cselekszed az Igét! De hogyan kell megcselekedni az Igét? Biztos, hogy nem úgy, ahogy a zsidók csinálták a pusztában.

4Mózes 14,4–10.

4. És mondának egymásnak: Szerezzünk előttünk járórt, és térjünk vissza Egyiptomba.

Térjünk vissza Egyiptomba! Menjünk vissza oda, ahol voltunk! Nem tudom, ki az, aki hátrafelé akar menni az időben. Sokszor hallom, ha még egyszer húsz éves lennék, ha még egyszer harmincas lennék vagy negyvenes! Persze, az ember sok mindent másképpen csinálna. Jó lenne, ha az ötvenéves fejed rajta lenne a húszéves testeden és bölcsebb döntéseket hozná. Ugye? De ez nem lehetséges. Elég bután is néznénk ki egyébként, húsz évesen ősz fejjel.

Mit kellett volna tenniük a zsidóknak? Magánvéleményem, hogy egyik a másiknak egy nagy pofont kellett volna lekevernie és felszólítani, hogy: Gyere ki ebből a depressziós, önsajnálkozó állapotból! Mit képzelsz te, hogy az élő, igaz Isten ellen szólsz? Helyette mit csináltak? Összeborultak és sírtak egész éjjel.

Benne voltak ebben a kilátástalanságban, ebben a nagyon mély melankolikus, depresszív állapotban, de elhangzik az Ige, elhangzik a bátorítás és a hit szava:

5. Akkor arccal leborulának Mózes és Áron Izrael fiai gyülekezetének egész községe előtt.

6. Józsué pedig, a Nún fia, és Káleb, a Jefunné fia, akik a földnek kémlelői közül voltak, meghasogatók ruháikat.

7. És szólának Izrael fiai egész gyülekezetének, mondván: A föld, amelyen általmennünk, hogy megkémleljük azt, igen igen jó föld.

8. Ha az Úrnak kedve telik bennünk, akkor bevisz minket arra a földre, és nekünk adja azt, mely tejjel és mézzel folyó föld.

9. Csakhogy ne lázongjatok az Úr ellen, se ne féljetek annak a földnek népétől; mert ők nekünk csak olyanok, mint a kenyér; eltávozott tőlük az ő oltalmuk, de az Úr velünk van: ne féljetek tőlük!

Ezt az igeverset kiemelve, életed bármely élethelyzetére ráhúzhatod. Nem kell félned semmitől, az Úr veled van, támogat és megsegít! De nekik mi volt a válaszreakció? Megdöbbenő!

10. Mikor pedig az egész gyülekezet azon tanakodék, hogy megkövezzék őket: megjelentek az Úrnak dicsősége a gyülekezet sátorában Izrael minden fiának.

Mi volt a válaszreakció a hit szavára? Kövezzük meg őket! Mit képzelnék ezek, hogy itt bátorítanak minket? Mit képzelnék ezek, hogy itt a hit szavát szólják, hogy mégis csak bemehetünk? Gyilkoljuk le őket! Elképesztő, nem? Látod, hogy a panaszkodás, a befelé fordulás mennyire szélsőséges helyzetbe tudja sodorni az embert? Főleg akkor, ha ehhez társakra lel. Mert nem egy emberről van itt szó, hanem egy egész gyülekezetről, egy egész közösségről,

sok emberről. Mint egy csorda, mint egy farkas, aminek nincsen, csak egy ilyen amőba teste, megy előre ész nélkül és nem lehet megállítani. Meddig voltak a pusztában emiatt a hozzáállás miatt, emiatt a sajnálkozás miatt, azért, hogy hálátlanok voltak? Negyven évet! Ezek mind meghaltak ott a pusztában, és nem mentek be az ígéret földjére. Bármily szomorú, sok keresztény van ebben a helyzetben.

Most nézzünk egy példát arra, amikor Isten embere, Illés kerül olyan helyzetbe, hogy lehetne dönteni és választani, hogy a sarkamra állok, vagy pedig engedek annak, amit érzek vagy gondolok. Az 1Királyok 19-ben majdnem egész végig az igesor elég hosszan erről beszél. Túl vagyunk a Baál emberei elleni összetűzésen, amikor is Isten tüze leszállt az égből, felemésztette, megemésztette a vízzel leöntött köveket, az egész oltárt, mindent, és elnyelte a föld a hamis prófétákat, mind meghaltak. Ennek a híre eljutott a király és a királyné fülébe. Aháb és a felesége, Jezabel azt az üzenetet küldte Illésnek, hogy figyelj, ahogy te bántál az én prófétáimmal, úgy fogok én is bánni veled, a nap végét nem éled meg! Legyilkollak, kicsondozok, kizsigerellek, véged van, mint a botnak! Ezt az üzenetet küldte Jezabel Illésnek, Isten olyan emberének, akin keresztül olyan természetfölötti csodák történtek, amiket nem nagyon lát az ember mindennap.

Illés az az ember volt, aki megtapasztalta Isten erejének a működését. Az az ember volt, aki a fizikai szemével látta azt, hogy Isten hogyan és miként tud őmellé állni, hogyan tudja őt felemelni, hogyan tudja az ő tekintélyét még magasabbra emelni és hogyan tudja az ellenséget semmissé tenni. Ennek az Illésnek üzent Jezabel, hogy figyelj, amit te csináltál az én embereimmel, én is azt teszem veled, meghalsz! Erről szólnak a következő igeversek:

1Királyok 19,4–18.

4. Ő pedig elméne a pusztába egynapi járóföldre, és elmenvén leüle egy fenyőfa alá, és könyörgött, hogy hadd haljon meg, és monda: Elég! Most, oh Uram, vedd el az én életemet; mert nem vagyok jobb az én atyáimnál!

Nem szájalmas ez itt egy kicsit? Úgy tűnik, mintha Illés belefáradt volna a szolgálatba, mintha kiüresedett volna mindenből, amiben addig járt és szolgált. Előtte nem olvasunk ilyet, hogy így kesergett volna, vagy így sajnáltatta volna magát. Ha ez itt igaz, hogy egy felkent szolgáló beleesett az önsajnálatba, akkor veled, velem előfordulhat-e ez? Ez egy kézzelfogható nagyon valóságos veszély mindannyiunk számára. Illés ugyanazt csinálta, mint a zsidók sok száz évvel előbb, levette a tekintetét Istenről. Nem arra nézett, hogy Isten tüzet küldött le a mennyből a földre, hanem arra, hogy jaj, ez a Jezabel mennyire üldöz engem és mennyire kerget engem, az életemre tör és meg akar engem ölni!

Egy olyan mély, depresszív önsajnálatba került, amibe nagyon sokan belekerültek már – keresztények is – az életben. Egy munkahely elvesztése, egy családi tragédia, egy szolgálati válság, egy engedetlen gyermek vagy egy anyagi probléma belelökheti az embert abba, hogy hasonló helyzetbe kerüljön, akár még az is megforduljon a fejében, hogy nem is akarom folytatni ezt az életet. Mert ezt mondta itt Illés: Elég! Most, oh Uram, vedd el az én életemet, mert nem vagyok jobb az én atyáimnál. Pár héttel ezelőtt István beszélt Jónásról. Ugyanezt mondta, ugyanezt csinálta Jónás is. Olvasom tovább.

5. És lefeküvék és elaluvék a fenyőfa alatt. És ímé angyal illeté őt, és monda néki: Kelj fel, egyél.

6. És mikor körülnézett, ímé fejénél volt egy szén között sült pogácsa és egy pohár víz. És evett és ivott, és ismét lefeküvék.

Én úgy hiszem, hogy akkor tudjuk az Igét jól értelmezni, ha egy kicsit beleképzeljük magunkat a történetbe vagy annak az illető személynek az életébe, akiről szól, vagy csak ott vagyunk, mint kívülálló harmadik személy, ott vagyunk mi is, például ott a barlangban.

Mi történik itt? Ez még nem is a barlangban volt, hanem ott a fenyőfa alatt. Lefeküdt Illés és elaludt. Amikor fölébredt, mi volt a feje mellett? Egyik fordítás ezt lapos kenyérnek hívja, a másik pogácsának. Tehát valami ilyen egyszerű étel meg egy pohár víz. Hogy került az oda?

Ki vitte oda? Istennek természetfölötti gondoskodása, Istennek természetfölötti jóvolta, természetfölötti segítsége megnyilvánult még itt a siránkozó és depressziós Illés életében is. Így van? Olvassuk tovább.

7. És az Úr angyala eljött másodszor is és megilleté őt, és monda: Kelj fel, egyél; mert erőd felett való utad van.

8. És ő felkelt, és evett és ivott; és méne annak az ételnek erejével negyven nap és negyven éjjel egész az Isten hegyéig, Hóreb-ig.

Nem tudom, feltűnt-e az, hogy egy pogácsa vagy egy kis kenyér meg egy pohár víz negyven napig elég volt neki? Negyven nap és negyven éjjel? Önmagában ez mi, ha nem egy természetfölötti ellátás Istentől és egy olyan csoda kenyér meg csoda ital, hogy negyven napig gyalogolt Észak-Izraelből le a Sínai félsziget aljára, a Hóreb hegyig? Megállok egy kicsit, hogy gondolkodj ezen.

Látod Istennek a jóságát, a kedvességét, a segítőkészségét még akkor is, amikor az ember a legrosszabb állapotában van? Az első alkalommal, a második alkalommal is Illés felkaphatta volna a fejét: De Istenem, ha kenyeret adsz nekem a puszta közepén és vizet, akkor bármit meg tudsz nekem adni! Kell nekem félnem egy ilyen királynétól? Kellene nekem ettől félnem?

Ki tudja, hogy mi a Hóreb hegy? Hol találkozunk ezzel a korai Igében? Mózesnek ott jelent meg Isten az égő csipkebokorban. Azon a helyen adta Isten a Tízparancsolatot. Tehát azon a hegyen Isten megjelenik, amikor találkozunk ott vele valakivel kapcsolatban. Olvasom a 8-as verset még egyszer.

8. És ő felkelt, és evett és ivott; és méne annak az ételnek erejével negyven nap és negyven éjjel egész az Isten hegyéig, Hóreb-ig.

9. És beméne ott egy barlangba, és ott hála. És ímé lón az Úrnak beszéde hozzá, és monda néki: Mit csinálsz itt Illés?

10. Ő pedig monda: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregek Istenéért; mert elhagyták a Te szövetségedet az Izrael fiai, a Te oltáraidat lerontották, és a Te prófétáidat fegyverrel megölték, és csak én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek.

Itt számomra szemléletes az, hogy amikor Isten valahova elvisz, lehet, hogy föltesz neked egy kérdést. Lehet, hogy nem úgy, mint ahogy Illésnek, de én most fölteszem neked a kérdést, amikor önsajnálásban és panaszkodásban vagy, hogy mit csinálsz te itt? Mit csinálsz te itt? Átgondoltad azt, amit most csinálsz? Megkérdezte Isten Illést és Illésnek volt egy válasza, ami teljesen elárulja őt. Mondhatta volna akár azt is, hogy azért vagyok itt, mert ide küldtél, hogy ide jöjjenek és én hiszek benned és kitartok melletted. Még ha nem is tudom a pontos okát, hogy miért vagyok itt, de Te majd azt kijelented nekem! Mondhatott volna bármit is, ehelyett mit tett? Siránkozott, panaszkodott és nyafogott. Olvasom még egyszer és egy picit színészkedni fogok. Úgy fogom felolvasni, ahogy lehet, hogy Illés szájából ez kijött. Nem biztos, hogy így volt, nem voltam ott, de ha így olvasom, kicsit túljátszva a dolgot, talán jobban meg fogod érteni, milyen volt Illés lelkiállapota.

9/b. És ímé lón az Úrnak beszéde hozzá, és monda néki: Mit csinálsz itt Illés?

10. Ő pedig monda: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregek Istenéért; mert elhagyták a Te szövetségedet az Izrael fiai, a Te oltáraidat lerontották, és a Te prófétáidat fegyverrel megölték, és csak én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek.

Ugye egy picit nevetséges, ahogy ezt én felolvastam és elmondtam? De ezt otthon elterveztem, hogy így fogom felolvasni, azért, hogy egy kicsit szembesüljünk azzal, amit ez az Ige itt tényleg mondani akar. Mert amikor az ember siránkozik és panaszkozik azt nem hidegenridegen mondja el, hanem nagyon mély érzelmekkel. Itt ebben benne vannak Illésnek a mély érzelmei. Ezek a mély érzelmek nem az öröme, nem a hálaadásnak, nem a hitnek az érzelmei, hanem a kilátástalanságnak, az egyedüllétnek, a magánynak.

„Én maradtam egyedül, senki nem követ engem, senki nem szeret engem. A feleségem elhagyott, a férjem meghalt, a gyerekek is kirepültek, senkim sincs, olyan egyedül vagyok, mint a kisujjam.”

Úgy tudunk nyafogni és siránkozni annyi minden miatt, de meg kell tanulnod egyedül is boldognak lenni. Meg kell tanulnod egyedül is szilárdan állni Krisztusban. Nem azért mondom, hogy rossz dolgot mondjak, de ha házasságban élsz és megélték nagyon hosszú időt együtt, előfordulhat, hogy a házastársad előbb elmegy, mint te. Mit csinálsz akkor? Kétségbeesel? Nem kellene! Nem azt mondom, hogy erre készülj, hanem azt, hogy ha egyedül vagy is, akkor is meg kell találnod Istennel azt a közös hangot, amikor is mindig az Ő vigasztalása, szeretete, gondoskodása hallható a te számodra. Igazából nem Istenen kell állítani valamit, hanem magadon.

Soha, soha nem vagy egyedül! A Szent Szellem kitöltötte a szívedbe, Istennek a szerelme ott van benned, semmi másra nincsen szükséged ahhoz, hogy boldog legyél. Semmi és senki másra! Minden egyéb más, hogy a családod a feleséged, a férjed, a gyereked, a pásztorod, a melletted ülő szeret téged, ez csak hab a tortán. Köszönöm, Uram! Olyan jó a testvéri közöségben, olyan jó együtt imádni Téged a többiekkel, ez egy olyan plusz nekem, amit otthon egyedül nem tudok megtapasztalni, de halleluja, hogy ezt is megtapasztalhatom! De ha otthon vagyok egyedül, akkor is Téged dicsőítelek és akkor is boldog és kiegyensúlyozott az életem, mert tudom, hogy kiben bízok, hogy kiben hiszek, ezért nem vagyok egyedül sohasem!

Olvasom tovább:

11. És monda: Jöjj ki és állj meg ezen a hegyen, az Úr előtt. És ímé ott az Úr volt elmenendő. És az Úr előtt megy vala nagy erős szél, amely a hegyeket megszaggatta és meghasogatta a kősziklákat az Úr előtt; de az Úr nem volt abban a szélben. És a szél után földindulás lett; de az Úr nem volt a földindulásban sem.

12. És a földindulás után tűz jöve, de nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és szelíd hang hallatszék.

13. És mikor Illés ezt hallotta, befedé az ő orcáját palástjával, és kimenvén, megállá a barlang ajtajában, és ímé szózat lön őhozzá, amely ezt mondá: Mit csinálsz itt Illés?

Mit csinálsz itt, Illés? Ugyanaz a kérdés elhangzik másodszor is. Mit csinálsz itt, Illés? Isten elvitte Illést arra a helyre, ahol megjelent Mózesnek, és itt újra azt látjuk, hogy természetfölötti dolgok történnek. Illés egy barlangban volt, földrengés lett és nem szakadt rá a barlang és nem halt bele. Aztán tűz jött, majd egy nagy forgószél. Ezek természetfölötti dolgok, egyik a másik után, aztán szelíd hang kérdezte: Mit csinálsz itt, Illés? Mit válaszolt Illés ezek után?

14. És ő felele: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregeknek Istenéért, mert az Izrael fiai elhagyták a Te szövetségedet, lerontották a Te oltáraidat, és a Te prófétáidat megölték fegyverrel, és én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek.

Ugyanazt elsiránkozta Istennek. Micsoda imádság, ugye? „Annyi minden bajom van, annyi minden rossz dolog történt, annyi probléma van, és egyedül vagyok teljesen!” Tudod, amikor az ember belefeledkezik az önsajnálatba, belemerül abba, hogy sajnálja és sajnáltatja magát, akkor nem látja azt, hogy Istennek milyen munkája van a háttérben.

A következő Igékben majdnem, hogy az utolsó utasítást kapja meg Illés. Nem volt öreg még itt, ötvenegynéhány éves volt, azt hiszem, de a szolgálata befejeződött. A következő, illetve majdnem az utolsó utasítás az volt, hogy akkor menjél, kend föl az új királyt, és kend föl az utódodat! Itt ennyi volt a történet.

Utána még neki kellett az ítéletet kimondania a királyra és Jezabelre, de utána vége az ő szolgálatának, aminek nem hiszem, hogy véget kellett volna érnie! Élhetett volna ő is százhusz évet, mint Mózes. Elolvasom, mert ez itt elég szemléletes.

15. És monda az Úr néki: Menj el, térj vissza a te utadon a pusztán át Damaszkuszba, és mikor odaérsz, kenjed királlyá Hazáelt Szíriában;

16. És Jéhut, a Nimsi fiát kenjed királlyá Izraelben, és Elizeust, az abelméholabeli Sáfát fiát pedig kenjed prófétává a te helyedbe.

17. És léssen, hogy aki megmenekedik Hazáel fegyverétől, azt Jéhu öli meg, és aki megmenekedik a Jéhu fegyverétől, azt Elizeus öli meg.

Itt jön a 18-as versben az, amit Illés nem látott, de a valóság az volt, hogy nincs egyedül, mert Istennek van gondoskodása és gondviselése, és társasága is a te számodra.

18. De meghagyok Izraelben hétezer embert: minden térdet, mely meg nem hajolt a Baálnak, és minden ajkat, mely meg nem csókolta azt.

Teljes tévedésben volt Illés. Teljesen téves volt az az elképzelése, hogy ő van egyedül már Izraelben, aki Istent tiszteli, Istent imádja és hű maradt a Jehova Istenhez. Hogy ő az egyedüli. Teljes tévedésben volt. Ez mit hozott az ő életére? Egy nagyon mély depresszív önsajnálatot. Nem vetette el Isten Illést ezért, egyszerűen véget ért a szolgálata. Látjuk Illést, amikor megjelent a megdicsőülés hegyén Jézusnak. Tehát ott van, nem esett úgy ki a pikszisből, ahogy gondolnánk ezek után. De azért azt is látjuk, hogy egy és a hétezer hogyan aránylik egymáshoz. Egyik a másiknak a hétezerszerese. Hétezerszeresen tévedett Illés, amikor azt mondta, hogy egyedül vagyok.

Amikor mi azt mondjuk, hogy hú, de milyen egyedül vagyunk, akkor legalább ilyen mértékben tévedünk mi is. Nem vagyunk egyedül! Az Úrnak sok népe van ebben a városban és sok embere van ebben a városban. Sokan szeretnek téged és sokan szeretnek minket. Bizony.

Ne gondold azt, hogy mindig azután kell menned, amit láatsz, meg amit érzel. Megbecsült vagy, Istentől szeretett vagy! Ebben a letargikus állapotban, amiben az ember van néha, azt tapasztalom a gyülekezetben, hogy az alkalom elején még az örömdaloknál sem tud felszabadulni. Örvendezünk, a dicsőítők kiteszik szívüket, lelküket, meg sokan a közösbe beteszitek a hálaadásokat, az örömtöket, de egy-két emberen ez úgy látszik, mintha azt gondolnák, hogy jaj, mit örvendeznek itt mellettem? Olyan szomorú az élet, miért nem inkább siratódalt éneklünk? Nem vagyunk hajlandóak siratódalt énekelni, örömdalokat fogunk énekelni! Hálaadó dalokat fogunk énekelni! Örvendezni fogunk! Amikor nem örvendezünk, akkor gerjesztjük magunkat, hogy örvendezzünk. Mert az örvendezésben benne van a hit, de a depresszióban nincs benne a hit. A hálaadásban is benne van a hit. Ebben a halk „halleluja, dicsérlek Téged”-ben nincs benne. Nem arról beszélek, hogy a külsőségekben neked itt különféle megnyilvánulásokat kell produkálnod, hanem őszintén nézz magadba, hogy amikor ilyen lehanyagolt állapotban vagy, az miért van. Mire figyelsz? Miért nem figyelsz arra, hogy Isten mennyi minden jót tett már érted? Isten mennyi mindent előmozdított már az életedben? Mennyire akar téged áldottnak látni az életed minden területén?

Amikor az ember befelé fordul, akkor hálátlan lesz és feledékeny. Ez az útja és a módja annak, hogy kijöjj az önsajnálataból, a féltékenységből és az irigységből. A hálás szív! Legyél hálás mindenért! Nézz körül az életedben! Adj hálát a legapróbb dolgokért is és kezd el azokat mondani! Hálát adok a cipómért, a zoknimért, a nadrágomért, az ingemért, a hajamért, a fogaimért, a közösségért. Hálát adok, hogy van hova lehajtani a fejemet éjszaka. Hálát adok, hogy ki tudtam mosni a ruhámat és nem piszkos ruhában vagyok itt. Rengeteg dolog van, amiért hálát tudsz adni. Sokszor az emberek panaszkodnak olyasmi miatt, ami miatt nem panaszkodni kellene, hanem hálát adni. Ó, ilyen nevetlen, szófogadatlan gyerek, megőrjít! Tudod, hogy hány házaspár lenne nagyon boldog, ha lenne ilyen nevetlen gyermeke, de nem lehet neki? Nézőpont kérdése. Honnan nézed? Milyen szemmel, milyen szemszögből nézed? Ó, olyan rossz az életem! Valóban? Nem! A szavaid rosszak, a gondolkodásmódod rossz! Lehet, hogy itt kell valamit változtatni. Ez a jellemedet formálja.

Milyen ember közelében szeretnél lenni? Olyanok közelében, akik energia elszívó emberek, akiket energiavámpírnak is szokták nevezni? Kiszívják belőled az energiát, az erőt, mert állandóan nyafognak, beszélnek a semmiről, panaszkodnak. Igazából azon dolgoznak, azon kínlódnak, hogy minél több szimpátiát kicsikarjanak belőled. Minél inkább a figyelmedet

megragadják, és te minél többet adjál nekik. Szívnek, mint a pióca, nem képesek adni semmit, csak szív, szív, elvesz, és nem ad semmit. De az Ige azt mondja, hogy a mi dolgunk az, hogy adjunk!

Ha valamilyen problémában vagy, valami miatt sajnálod magad, keress egy nagyon hasonló problémával küzdő embert és segíts neki! Amikor másokat felemelsz, segítesz annak, akinek hasonló gondja van, mint neked, nem magadra fogsz figyelni, és fókuszálni, hanem a másokra. Így jó magot vetsz el, és amit elvetsz, azt aratod. Ez Isten királysága, így működik Isten királysága! Erről szólt az 1Thessalonika 5,11, hogy vigasztaljátok azért, bátorítsátok, buzdítsátok, kérleljétek azért egymást, és építse egyik a másikat, miképpen cselekszitek is. Ez a mi feladatunk. Ha valaki belekerült az önsajnálathoz és csak a sajnálkozás jön ki a száján, akkor te dönthetsz, hogy hogyan segítesz neki vagy hogyan nem. Minden kényelmetlenség, minden egyes olyan dolog, ami nem úgy alakul, ahogy elképzeljük, okot adhat arra, hogy sajnáljuk magunkat. Egy újabb ok az, hogy meleg van, egy újabb ok az, hogy esik az eső. Egy újabb ok az, hogy nagyon megy a klíma vagy már megint nem megy a klíma. Egy újabb ok, hogy nem lehet behozni ide a kávé a szőnyegre. Mindig van valami ok, ami miatt lehet sajnálkozni. Mindenkinek jólesik az együttérzés, de sajnálkozással nem megyünk előbbre.

Egyébként elképesztően könnyű kikerülni az önsajnálathoz, ha a másik fél szemszögéből nézzük a dolgokat. Ne sajnáld magad! Az önsajnálathoz egy mérgező. Nem tudok jobb szót mondani rá, mint amikor belecsöpögtetsz az italodba valamit és azt folyamatosan iszod. Ilyen állapotban az ember nem tudja elfogadni sem a kritikát, sem a kiigazítást. Mert én olyan sajnálni való állapotban vagyok! Ne túrd meg, ne köss vele szövetséget, ne barátkozz össze vele! Állj neki ellen! Semmi miatt nem kell sajnálkoznod! Győzd le! Mert ez személyiséghiba beárnyékol téged, és bizony mindenféle növekedésnek az akadálya. Mindenféle növekedésnek az akadálya az, amikor az ember benne van ebben a sajnálkozásban. De akkor mit tegyék? Egy-két dolgot elmondtam.

Ne hasonlítsd magad másokhoz! Amikor az irigység szóval találkozol az Újszövetségben, körülbelül hússzor fordul elő, szinte minden alkalommal ott van a versengés kifejezés is. A versengés miből fakad? Az összehasonlításból! Összehasonlítod magad másokkal és ahhoz méred magad. Az önsajnálathoz egy pokoli kínszenvedés, ami a lelket nyomja, és nem engedi, hogy örömet érezz. Láttál már depressziós boldog embert? Nem lehetséges, teljesen ellentéte egyik a másiknak. Láttál már befelé forduló, önsajnálkozó embert, akinek kiteljesedett élete van? Nem! Miért nem? Mert nincs ilyen! Amint befejezted az önsajnálathoz és azt is, hogy összehasonlítod magad másokkal, az érzelmeid felszabadulnak. Elmondom ezt még egyszer. Amikor leveszed a figyelmedet másokról és nem hasonlítod össze magad többet velük, akkor az érzelmeid felszabadulnak. Nem kell senkinek a másikhoz mérnie magát! Nem kell egyik férjnek a másikhoz, egyik asszonynak a másikhoz, egyik prédikátornak a másikhoz mérnie magát. Úgysem tudok olyan lenni, mint te! Te meg úgysem tudsz olyan lenni, mint én. Hiába másoljuk egymást, hiába versengünk egymással, nem fog abból jó előjönni.

Segítsük egymást, támogassuk egymást, tanuljunk egymástól, akár lessünk el fortélyokat egymástól, mindenféle tekintetben! Ez rendben van, de van egy egyéniséged és azt meg kell találnod. Abban tudsz kiteljesedni, ami te vagy, amire te elhívást kaptál. Az irigység, a versengés, meg az önsajnálathoz is teljesen testi dolog, semmi köze a szellemiekhez. Mit használ neked ez? Az ember sokszor tud féltékeny lenni keresztényként, még a nem hívőkre is. Ír erről a 37-es zsoltárban Dávid. Az első néhány igeverset azért felolvassuk, mert végigvonul az egész zsoltáron.

Zsoltárok 37,1–11.

- 1. Ne bosszankodj az elvetemültekre, ne irigykedj a gonosztevőkre.**
- 2. Mert hirtelen levágattatnak, mint a fű, s mint a zöld fű, elszáradnak.**

Ez a kijelentés, ez a párhuzam, hogy ne csináld ezt, mert ez lesz a végük, ez a Példabeszédekben is nagyon sok helyen szerepel, és ebben a zsoltárban is nagyon sokszor szerepel, egymás után váltogatja a zsoltáríró ezt, és hogy mit csinálj inkább helyette.

3. Bízzál az Úrban és jót cselekedjél; így e földön laksz és biztonságban élsz.

4. Gyönyörködjél az Úrban, és Ő megadja néked szíved kívánságait.

5. Hagyd az Úrra a te útjaidat, és bízzál benne, majd Ő teljesíti.

6. Felhossa a te megigazulásodat, mint a világosságot, és a te ítéletedet, miként a delet.

7. Csenedesdj el az Úr előtt és várván várjad Őt; ne bosszankodj arra, akinek útja szerencsés, se arra, aki álnok tanácsokat követ.

Ha ezt megcselekszed, akkor az életed a kösziklára épül. Ha ezeket nem vagy hajlandó megcselekedni, akkor mindegy, hogy mit hallgatsz itt a gyülekezetben. Mindegy, mennyi Igét olvasol, mennyi tanítást hallgatsz. Ha nem cselekszed az Igét, akkor a homokra építetted az életedet! A fövényre, amely szétfolyik. Jön az első vihar, jön az első érzelmi megpróbáltatás, jön az első földrengés, az első beszélés a szomszédtól, hogy milyen ostoba vagy, hogy ilyen szektásokhoz jársz, és már összeborulsz érzelmileg. Jön az első visszafejeselés a tinédzserkorú gyermekedtől és már kiborulsz, hogy lehetséges ez. Vagy jön az, hogy nem kapod meg azt az előléptetést, amire számítottál, vagy jön valaki és nem fizeti ki azt, amit te leszámoltál neki, vagy bármi példát lehetne hozni. Ha kösziklán van az életed, akkor stabilan meg fogsz állni. Kinek van kösziklán az élete? Annak, aki megcselekszik az Igét. Elolvasom még egyszer, egy kis vázlat ez abból a rengeteg dologból, amit meríthetsz az Igéből, hogy mit kell megcselekedni. Egy kis szelet abból, egy minta, hogy mit kell megcselekedni. Bízzál az Úrban és jót cselekedjél! Gyönyörködjél az Úrban! Hagyd az Úrra a te útjaidat és bízzál benne! Csenedesdj el az Úr előtt, és várván várjad Őt. Megcselekszed ezt? Amikor ezt megcselekszed, önmagában ez kiszorítja az önsajnálatot az életedből. Aztán itt folytatja tovább, hogy ne bosszankodj arra, akinek útja szerencsés, se arra, aki álnok tanácsot követ.

8. Szűnj meg a haragtól, hagyd el a mérgedet; ne bosszankodj, csak rosszra vinne!

9. Mert a gonosztevők kivágattatnak; de akik az Urat várják, öröklik a földet.

10. Egy kevés idő még és nincs gonosz; nézed a helyét és nincsen ott.

11. A szelídek pedig öröklik a földet, és gyönyörködnek a békesség bőségében.

Ez Isten Igéje! Ha depressziós hangulatban vagy, ez az Ige, ha értelmezve olvasod, ez kihoz téged belőle. Minden nap elolvashatod ötször, akár hangosan, úgy, hogy gondolkozol minden egyes igeversen, minden egyes szaván. Ha lusta vagy, akkor a gondolatok az elmédben olyan mértékűek lesznek, hogy nem tudsz velük mit kezdeni, és maguk alá fognak gyúrni. A hit nem a lusta embereknek való! Elő kell vened, elmélkedned kell, gondolkoznod kell rajta, magadra kell vonatkoztatnod, és azt fogod észrevenni, hogy elszálltak a kétségeid, elszálltak a félelmeid, elszállt a kilátástalanság érzése, elszállt az, hogy olyan boldogtalannak érzem magam. Olyan jó veled lenni, Uram, mert Te ezt mondod rólam! Mit irigykedjek arra, aki nem jár gyülekezetbe, mégis milyen autója van, meg milyen háza van, meg hol nyaral, küldi a Facebookra a szelfit a pálmafák alól. Én nem irigylem! Lehet, hogy ez most jó neki és el lehet menni bárkinek oda, ha meg tudja fizetni, nincs ezzel semmi probléma, de amikor az élete véget ér, akkor olyan hosszú lesz a rossz folytatás! Úgyhogy nem kell irigykedni a gonoszokra.

Egy rövid történetet még elmondok. Visszalapozunk az Ószövetségre, és ott Aháb történetét fogjuk megnézni. Az 1Királyok 21. fejezetben ő az a király, akinek a felesége, Jézabel üldözte Illést, az életére tört. Olvasunk róla egy történetet, ami megdöbbentő. Fel is olvasom gyorsan, Nábót szőlőjéről szól.

1Királyok 21,1–4.

1. És történt ezek után, hogy a jezréelbeli Nábótnak egy szőleje volt Jezréelben, Ahábnak, Samaria királyának a háza mellett.

2. És szóla Aháb Nábótnak, mondván: Add nékem a te szőlődet, hogy legyen veteményes kertem; mert közel van az én házamhoz, és néked érette jobb szőlőt adok annál, vagy ha néked tetszik, pénzben adom meg az árát.

3. És felele Nábót Ahábnak: Isten őrizzen, hogy néked adjam az én atyáimtól maradt örökséget.

4. Akkor haza méne Aháb nagy bánattal és haraggal a beszéd miatt, amelyet szólt neki a jezréelbeli Nábót, mondván: Nem adom néked az én atyáimtól maradt örökséget; és lefeküvék az ő ágyára, és orcáját a fal felé fordítá, és nem evett kenyeret.

A történet röviden arról szól, hogy van egy király, akinek megvan mindene. Van a háza mellett egy kis jelentéktelen, zsebkendőnyi szőlő, pár szőlőtőke. Megkeresi Nábót, hogy add már oda nekem, megfizetem, vagy adok helyette valami mást! Nábót kikoszorúzza a királyt. Miért? Mert a törvényben az volt megírva, több helyen is olvasod a mózesi törvényben, hogy az atyáktól kapott örökséget ne add el, hanem maradjon az bent a családban. Tehát a király egy törvényellenes dolgot kért Nábóttól. Meggyőződésem, hogy ő is tisztában volt a törvénnyel. Nábót gerinces emberként, egyenes emberként ellenállt a királynak. Miért? Mert Istennek inkább kell engedni, mint embernek akkor, amikor Isten mond valamit. Ezért nem adta oda, nem adta el a szőlőjét a királynak. Mit csinált a király? Akármilyen pozícióban lehet valaki, akármilyen nagy lehet valaki, akármilyen vezérigazgatói helyzetben lehet valaki, azt olvassuk a 4-es versben: „**lefeküvék az ő ágyára, és orcáját a fal felé fordítá, és nem evett kenyeret**”. Mi ez, ha nem az önsajnálatnak egy erőteljes megnyilvánulása? A fal felé fordul a király, szinte bekapja a hüvelyujját és duzzog, mint egy kis óvodás. Ez ennek a képe, és ez egy borzasztó állapot. Ráadásul még gerinces sem volt a király, mert akkor a felesége felajánlotta a nagy ötletet, hogy likvidáljuk ezt a Nábót, és a történet erről szól, hogy megöletik Nábót, és a szőlő így odakerül hozzá. Gyakorlatilag a király vagyonához hozzácsapják. De nem lett jó vége egyiknek sem, se a királynak, se Jézabelnek. De ez már egy másik történet.

Az önsajnálat egy ellenség. Az önsajnálat egy olyan zsákutca, amiből nehéz kijönni. Az önsajnálat meglöp téged. Az önsajnálat befelé fordít téged. Ahogy ki lehet ebből jönni, az a szemléletmód-változás, amikor is megváltoztatod a gondolkodásmódodat, másképpen tekintesz magadra és azt teszed, amit Pál és Silás is tett az Apostolok cselekedetei 16. fejezetében. Amikor ütötték, verték őket, kihasználták őket, megalázták őket, mit tettek véres, sebző, karal, lábbal, háttal a börtön legmélyében, éjfélkor? Dicsőítették Istent! Hálát adtak Istennek. Nem volt rá kézzelfogható okuk, hogy ezt tegyék. Nem volt rá okuk, hogy nagyon hálásak legyenek, mégis ezt tették. Mi lett az eredménye? A hálás szívnek mi az eredménye? A szabadtetés, az áldás, az áttörés, az, hogy megváltoznak a dolgok. A hálátlan szívnek, a nyafogásnak, a siránkozásnak pedig mi a következménye? Az, hogy ott maradunk a pusztaságban. A kilátástalanság még nagyobbá nő a szemünkben.

Legyél hálás azért, amid van! Mindenki tud hálát adni azért, amije van, még ha nagy veszteségek is értek, akkor is adj hálát azért, ami megmaradt, vagy amid van! Amíg van lélegzet a testedben, amíg tudsz levegőt venni a tüdődre, addig van miért hálát adnod. Ha másért nem, akkor az életedért. Tudsz hálát adni! Van miért hálát adnod! Sokszor az imádságotnak nem is kellene másból állnia, mint abból, hogy elsorolod a hálád tárgyait, hogy mennyi mindenért vagy hálás Istennek. Mert oly nagy dolgot tett értünk! Sokszor nem tudjuk, hogy mi az a munka, amit bevégeztünk értünk, mert nincs annyi megértésünk az Igéből, de csak nézz körül az életedben! Adj hálát azért, hogy a cipődben van cipőfűző! Adj hálát azért, hogy nem verte el a jég a házadat, meg a kertedet! Adj hálát azért, hogy egészséges vagy, és egészségesek a gyermekeid! Vagy ha betegség van a testedben, akkor adj hálát azért, hogy van egy csomó testrészed, ami egészséges és nem beteg mindened! Mindig van valami, amiért hálát adhatsz. Ez a mentalitás, ez a hozzáállás, ez az attitűd, ami a személyiségedből fakad, ez vonzóvá fog tenni téged más emberek előtt. Azt mondják, hogy én is ezt akarom, én is ilyen akarok lenni, ilyen hálás ember! Lesznek, akikre tudsz jó hatást gyakorolni, lesznek, akikre nem. De ez ne kese-

rítsen el, ne sajnálkozz emiatt! Adj hálát azokért az emberekért, akikre tudsz jó hatást gyakorolni! Ámen!

Most egy imát fogunk elmondani. Vannak, akik először vannak itt és az ő kedvükért mindenféleképpen megtesszük a hitünk megvallását a feltámadt Jézus Krisztusról. Kérlek benneteket, és leginkább, akik először vagytok itt, tudom, hogy hisztek Jézusban, kövessetek ebben az imádságban a hitetek teljességéből!

Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia. Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért a Biblia tanítása szerint. Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én megigazulásomért. Kérlek Téged Jézus, legyél az én Uram! Legyél az én Megváltóm! Legyél az én Gyógyítóm! Én most hittel megvallom, hogy Jézus, Te vagy az én Uram. Te vagy az én Megváltóm! Te vagy az én Gyógyítóm! Jézus vére eltörölte minden bűnömet. Ámen!

Hálát adhatunk az üdvösségünkért, az örök életünkért, és azért, hogy a Szent Szellem ereje itt van, hogy meggyógyítsa a testedet, hogy helyreállítson téged!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

ELÉRHETŐSÉGEINK

POSTACÍM: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

TITKÁRSÁG: +36 (70) 428-4144 **ÚJ!**

E-MAIL: titkarsag.ksze@gmail.com **ÚJ!** és info@ksze.org

SKYPE: kszetitkar • HONLAP: www.ksze.org

INTERNET RÁDIÓ: www.kszeradio.hu

YOUTUBE: KSzEVideo

ÚJSÁG SZERKESZTŐSÉG: oromhirado@gmail.com **ÚJ!**